

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

בעלת הארמון

הדמות: לנה

ליל ירח כזה... שם- בחוץ ליל ירח. ואין מלחמה! מותר לצעוק, הקשיבו! (חוזרת וקוראת אל תוך הגן) כמה שנים! כמה שנים חלמתי, שמותר יהיה... בבקשה, בואו, צעקו גם אתם, דברו בקול! זה מותר עכשיו, זה מותר, אין נאצים, איש לא יבוא להרוג אותנו... (רגע היא מביטה בידה באור הירח, מסתכלת בה, מניעה את האצבעות) זה יפה! לא... אולי למתי יש ידיים כאלו... (חוזרת ומציצה החוצה) האויר הזה! הגן רטוב מן הגשם. אתם יודעים איזה ריח הוא זה? זה ריח האדמה אחרי הגשם! אני לא שכחתי זאת... אולי זה הדבר היחידי שלא שכחתי... אבל זה כך, עכשיו! זה ריח... עלים רקובים, כן! ופטירות... זה ריח פטריות, כן! לרוץ בגן- יחפה... תמיד חלמתי, שיבוא רגע כזה ואני אפתח את החלון. אני אגע בעלים ובענפים, והטיפות מן הגג ירדו על ראשי וירטיבו את שערותי. הנה כמו עכשיו. (מחליקה את שיערה בידה, צוחקת.) זה כך! ושם גן... ו... (שרה משפט מוזיקאלי קצר החוצה) פעם, באביב, אתה זוכר, הרוזן- הזוכר אתה?- אני כל כך ביקשתי אותך- אני כל כך רציתי להריח את ריח האביב מן החוץ- ביקשתי אותך- (פתאום אל דורה וזאנד, כמקבלת את קיומם כמובן מאליו) אצלי בחדר, שם למטה- שם בכלל אין חלון... כל כך התגעגעתי- אויר רענן! פחדתי מאד... אבל כל כך רציתי לנשום את האויר הזה! ואתה פתחת אז סדק קטן בחלון, כיבית את האור ופתחת סדק צר. ומן הגן בא ריח הלילה... אח, חשבתי שדעתי נטרפת עליי! זה היה אושר... זה היה נפלא, הרוזן, שהרשית לי אז לפתוח את החלון... (פתאום תופסת את המציאות) אבל זה היה רק לפני כמה חודשים! כבר לא היו נאצים, כבר לא הייתה... אבל כבר יכולתי, לו ידעתי, לרוץ בגן הזה... יכולתי גם אז לפתוח את החלון, לדבר בקול, לצעוק, לצעוק- כמו הלילה... יכולתי הכל. הכל... אבל- אלי שבשמיים- ארבעה חדשים! שנתיים! שנתיים וחצי!- אני רוצה אויר, אני רוצה לרוץ, ללכת, ללכת... אני רוצה-, אלי! (משתתקת, מקשיבה) שקט. אין ציפורים בגן- אחרי הסערה, אה, הלא זה לילה...

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

הזוג המוזר (הגרסה הנשית)

מאת: ניל סיימון

דמות: פלורנס

מונולוג נשים

(תוך כדי שחובטת בכרית) איך הוא מעיז להתנהג אלי ככה?! איך הוא מעיז?! (משליכה את הכרית בכוח על הרצפה) או! הצוואר שלי! הצוואר שלי! או אלוהים. זה כואב! (מתיישבת) אולי, תהיי מתוקה ותביאי לי מגבת חמה. חמה מאוד. ואספירין.. וקצת ברנדי.. (ניגשת להרים את הכרית מהרצפה הרגשתי שמשהו הולך לקרות אולי. ידעתי שאנחנו בצרות. באמצע הלילה הייתי הולכת על קצות האצבעות לאמבטיה ומתפללת: "בבקשה אלוהים, בבקשה תעזור לי להציל את הנישואין שלי. בבקשה אלוהים תגיד לי מה לעשות. תגיד לי איפה אני טועה." ואז הייתי שומעת את סידני בחדר-השינה אומר: "בבקשה, אלוהים, תעשה שהיא תסתום את הפה. בבקשה אלוהים, תעשה שהיא אני לא אחת כזאת שמתלוננת. אף פעם, אף פעם, לא ניסיתי לשנות את סידני. והוא לא זז מהבית בלי מגפיים!!! כל הגובה שלו זה מטר וחצי. והוא נועל מגפי קאובי. גבוהות. בקושי רואים את האוזניים שלו מחוץ למגפיים. קאובי. הסוס היחידי שהוא רכב עליו זה בקרוסלה בלונה פארק. והעיניים שלו: אחת מסתכלת לשם, ואחת מסתכלת לשם. הוא יכול להיות שוטר תנועה מצויין- לכוון את המכוניות שבאות מכאן ובאותו זמן לראות את כל התנועה בכיוון ההפוך. ועכשיו הוא גם בעניין של שפות. הוא לומד רוסית מקלטת. במקום "כן" הוא אומר "דא". כל דבר זה "דא". "דא" "דא" "דא" "דא"- די!!! אני נשואה לגמד פוזל בגובה מטר חמישים, שהולך במגפי קאובי ולא מפסיק להגיד כל היום ותופסת את הגב) וולטרן, (מתיישבת) וצעף. מצמר קאשמיר אם יש לך. תשתוק!" (ממששת את הצוואר) "דא"- והוא עוזב אותי?!

אני חושבת שנקעתי את הגרון שלי.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

שם המחזה: החזקה יותר

מאת: אוגוסט סטרינדברג

דמות: אשה

מונולוג נשים

מילי יקירתי, מה שלומך? יושבת לך כאן לבדך בערב חג המולד כמו רווקה זקנה. את יודעת, אני באמת חושבת שהיית צריכה להישאר איתו. היית יכולה להיות נשואה עכשיו, עם בית. הבית הוא את מוכרחה לראות מה שקניתי לאפרוחים שלי. הביטי עליה! זאת בשביל ליזה. היא לא מקסימה? והנה אקדח משחקים למאיה. נבהלת? מה, חשבת שאני אירה בך? באמת, איך יכולת לחשוב דבר כזה עליי? אם את היית יורה בי זה לא היה מפליא, כי אחרי הכל אני עמדתי בדרכך, ואני יודעת שלא תשכחי את זה בחיים, למרות שהייתי חפה מפשע. נו, מה הערך בדיבור ממילא לא תאמיני לי. ואלו בשביל הגבר שלי. ואת הצבעונים רקמתי אני בעצמי. אני בעצם שונאת צבעונים אבל הוא דורש שיהיו לו צבעונים בכל מקום. הוא נורא מתוק. את היית צריכה שיהיה לך בעל כזה, אמיליה. מה את צוחקת? מה יש? הוא בעל טוב, ונאמן. מה את מגחכת? אולי גם את חיזרת אחריו? לא, אני הרי יודעת שהוא אף פעם לא נמשך אליך. בכל פעם שהיית באה אלינו הביתה הרגשתי אי-נוחות כי ראיתי כמה שהוא לא מחבב אותך. אבל אז התארסת ונהייתם ידידים נהדרים. אפילו היית הסנדקית שלנו. אני זוכרת שאמרתי לבוב לנשק אותך, והוא נישק, ואת היית כה נרגשת... אז אני לא שמתי לב כ"כ... וגם אח"כ לא חשבתי על זה יותר... עד עכשיו! למה את לא אומרת כלום? את לא אמרת מילה כל הזמן הזה. את רק ישבת לך שם והעיניים שלך משכו את כל המחשבות האלה מתוכי. מחשבות שווא? תני לי לחשוב. למה ביטלת את האירוסים שלך? למה לא באת אלינו הביתה מאז? לא! את לא צריכה להגיד כלום, אני כבר רואה הכל. זו היתה הסיבה. כן, כן, הכל מתבהר עכשיו. זו הסיבה שעליי לרקום צבעונים שאני שונאת, על נעלי הבית שלו- כי את אהבת צבעונים! וזו הסיבה שאני צריכה ללבוש את הבגדים שאת אוהבת, לאכול ולשתות את מה שאת אוהבת, לקרא את הספרים שאת אוהבת, וזו הסיבה ש- - אוי זה נורא לחשוב על זה! נורא!! כמה שאני שונאת אותך! אני שונאת אותך! אני שונאת אותך! ואת פשוט יושבת לך שם שלוה ואדישה ולא אכפת לך אם אנשים אחרים מאושרים אמיליה מסכנה! אני מאד מצטערת עליך. אני לא יכולה לכעוס עליך, הייתי רוצה אבל את האומללה. אומללה כמו חיה פצועה. ולגבי ה"אפיזודה" שלך עם בוב, זה לא מטריד אותי. למה שיהיה אכפת לי? ואם את או מישהו אחר, לימדת אותי לרקום צבעונים- ככה אני פשוט מחזיקה בבעלי חזק יותר. תודה לך אמיליה על הכל. תודה שלימדת את בוב איך לאהוב. עכשיו אלך הביתה- לאהוב אותו. המקום הטוב ביותר, אוי ולגבי ילדים- אבל את הרי לא יודעת על זה שום דבר. או אומללים. את לא יודעת איך לשנוא או לאהוב.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.

מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג. להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

העז או מי זאת סילביה - סטיבי - אדוארד אולבי

מחזה: העז או מי זאת סילביה

מחזאי: אדוארד אולבי

דמות: סטיבי

אבא מתנצל שהוא קרא לך "מזדיין בתחת" כי הוא לא בן אדם כזה. הוא איש הגון, ליברלי, כישרוני, מפורסם, עוד מעט הוא יהיה עוד יותר מפורסם, שבמקרה עכשיו הוא מזיין עז.

בילי לך לחדר שלך. לך בילי אתה עוד עלול ללמוד משהו. בוא נעיין רגע במכתב של רוס, טוב? (רגועה. קרירה.) "סטיבי היקרה, זה המכתב הכי קשה שכתבתי בחיים... כיוון שאני בטוח שתעדיפי לשמוע זאת מאדם קרוב..". ולא מצער בעלי חיים הוא מתכוון? אתה אוהב אותי? בוא נראה אם אני מבינה את המילים "אוהב אותי". אני- בן אדם. יש לי רק שני שדיים. אני הולכת על שתיים. אני נותנת חלב רק בהזדמנויות מסוימות. אני משתמשת בבית שימוש. אתה אוהב אותי? אני לא מבינה. איך אתה יכול להשתמש באותה מילה בשביל לאהוב אותי ואת הבהמה הזאת? תשתוק. אתה יודע מה חשבתי אחרי שקראתי את המכתב עד הסוף? אז קודם כל צחקתי כמובן. בדיחה חולה אבל נורא מצחיקה. ופתאום שמעתי את עצמי צוחקת והתחלתי להתפלל למה אני בעצם- צוחקת. ובבת אחת כמו שהתחלתי ככה הפסקתי. נגמר לי הצחוק. הרגשתי כמו אחת שנופלת מקומה 12 ובדרך למטה היא קולטת שהיא הולכת למות, שעוד שנייה היא הולכת להתרסק על המדרכה, וזה בכלל לא בדיחה. זה זוועה וזה מוטרף, אבל זה לא בדיחה. אני..כולנו הרי מכינים את עצמנו לבעיות שיהיו בדרך, לשקרים, להתחמקויות, לבגידות-, אם יהיו כאלה. דרך אגב, לי בחיים לא היה שום סיפור מהצד, בכל השנים שלנו יחד. אפילו לא עם חתול או... עכבר או.. שום דבר.. מוות! זה יכול לקרות, זה שייך למשחק. אירוע מוחי שהופך אותך לבטטה- גם זה למשל. אבל יש רק דבר אחד שבאמת לא חשבת שיכול לקרות לך וזה.. משכב בהמה. לא, זיון עיזים זה הדבר היחיד שלא חשבת שיכול לקרות.. זהו. סיימתי! ואיך היה היום שלך? לא קפצת רגע אל החברה שלך, בכפר? לא התחשק לך איזה ליקוק או מציצה? לא, אני חושבת שכדאי שנדבר על זה. אם אני הולכת להרוג אותך, אני צריכה לדעת למה- כל פרט. איך העיזה עושה? איך זה עובד? באיזו תנוחה? היא כורעת על הרגליים הקדמיות, הראש שלה מופנה אחורה.. אני הולכת להקיא... יש כבר גדי בדרך? זיון עיזים מסריח! אהבת חי! תגידי לי שזה לא באמת! הרסת אותי ואני נשבעת לך שאני אהרוס אותך בחזרה!

אני הולכת להקיא....

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

שם המחזה: העלמה יוליה

מאת: אוגוסט סטרינדברג

דמות: יוליה

מונולוג נשים

אתה חושב שאני לא יכולה לסבול מראה של דם. אתה חושב שאני כל כך חלשה. אח! הייתי מאושרת לראות את הדם והמוח שלך שפוכים על הקרש הזה. הייתי מאושרת לראות את כל בני מינך שוחים כך בים של דם. אני חושבת שאפילו הייתי מסוגלת לשתות מתוך הגולגולת הערופה שלך, לטבול את אתה חושב שאני אוהבת אותך. שהרחם שלי השתוקק לזרע שלך. אתה חושב שאני רוצה לשאת את דרך אגב, מה שמך? אף פעם לא שמעתי את שם משפחתך. אני לא מעלה על דעתי שיש לך בכלל אתה כלב עם הקולר שלי על צווארך, משרת עם סמל האצולה שלי על כפתוריך. אתה חושב שאני אבי יחזור, יראה את שולחן הכתיבה שלו פרוץ, כספו נעלם, ואז הוא יצלצל בפעמון הזה, שני צלצולים, כרגיל בשבילך ז'אן, ואז הוא יזעיק את המשטרה, ואני אספר לו הכל. הכל. אבא יחטוף שבץ רגליי בתוך חזך המרוסק, ולאכול את לבך צלוי. אתה חושב שאני חלשה. יוצא חלציך תחת ליבי להזין אותי בדמי ללדת לך ילד ולשאת את שמך. שם משפחה. אני אמורה להיות גברת רפת או מרת מזבלה. פחדנית ושאברח מפה. לא, עכשיו אני מתכוננת להישאר ולהניח לסערה לפרוץ. וימות וזה יהיה הסוף של כלנו. אח כמה נפלא יהיה לשים קץ לכל זה – קץ אמיתי! רק שקט ושלווה. מנוחת נצח.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

שם המחזה: הפליקן

מאת: אוגוסט סטרינדברג

דמות: האם

מונולוג נשים

(האם נכנסת רותחת מכעס, עם ניר בידה- היא קוראת אותו)

סגור את הדלת לפני שנתעופף כולנו ברוח! אני מוכרחה לפתוח חלון. (על הנייר) זו לא הצוואה. זה היה מכתב אל הנער. מלא בשקרים עלי- ועליך. לא, זה רק ירעיל את מחשבותיך. אני אקרע אותו, הוא לא מת! הוא יוצא מקברו ואי אפשר להשתיק אותו. הוא כתב שאני רצחתי אותו. זה לא נכון! הוא מת מהתקף לב! הרופא אישר את זה. אבל הוא כתב גם דברים אחרים. שקרים, הכול מלא שקרים! הוא אומר שאני הרסתי אותו! אני אומרת לך, אני לא אוכל לחיות כאן. הקשב לי, אקסל! עליך לדאוג לזה שנעזוב את הבית הזה מיד. תבטיח לי! הבט על הכיסא המתנדנד! עלינו לצאת מכאן! תעזוב את גרדה מעולם לא אהבת אותה... אתה יודע שעלינו להיות יחד. אסור לנו להיפרד. אני אל תשכח שזו "הדרך שלנו" של שנינו. אתה שיתפת פעולה כל הדרך כשהוצאת אותו מן הכלים ודחפת אותו אל הייאוש. אני לא אשכח את הערב הראשון בביתך, כשישבנו כולנו מסביב לשולחן ארוחת- הערב הנהדרת, ויכולנו לשמוע את הצעקות הנוראות מהגן, למטה. חשבנו שהצעקות עלו מהכלא, או מבית המשוגעים. אתה זוכר? זה היה הוא שהסתובב בגן בין העצים וצעק וצעק על אובדן ילדיו ואשתו. אני בטוחה שזה היה הוא! אל תכעס, זה לא יעזור. כך היה כתוב במכתבו. הוא לא היה תודה לאל שהנער לא מצא אותו. (קורעת את המכתב וזורקת אל התנור)

אעשה כל מה שתגיד אבל אני לא אהיה משרתת בביתי שלי.

מלאך. אבל לפעמים היו לו רגשות אנושיים. יותר מאשר לך...

מדוע אתה מסתכל בשעון? לא תישאר לארוחת ערב?

אתה מתכוון לעזוב את אשתך בערב הראשון בביתכם?

אני מתחילה לראות מה עומד בפני ובפני ילדי. מורידים את המסכות, מה?

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.

מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג. להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

שם המחבר: חנוך לוין

שם המחזה: אשכבה

שם הדמות: האם

אין לי כסף .

הוא שותק מפני שהוא ישן. היא שפכה עליו דלי מים רותחים מפני שכעסה עלי בגלל הירושה. היינו בחדר הכביסה, אני כיבסתי והוא שכב והביט בתיקרה. בן חצי שנה. היא לקחה דלי מים רותחים ושפכה עליו. ככה. הוא צרח אולי שעה, אחר כך נרדם. לקחה דלי מים רותחים ושפכה. עכשיו הוא ישן. למה אני לא יכולה להעיר אותו? הלכתי והלכתי כל היום, המוח היה ריק, לא חשבתי על כלום, רק נתתי לרגליים ללכת. היה טוב ככה, ללכת. כשהולכים חושבים שיהיה טוב. לפנות ערב הגעתי לביקתת החובש בעיירה חלופקה. שלום לך, אדוני החובש. אני מהעיירה דרופקה. באתי לכאן עם התינוק שלי. שפכה עליו דלי מים רותחים. היינו בחדר הכביסה, אני כיבסתי והוא שכב והביט בתיקרה. בן חצי שנה. לקחה דלי מים רותחים ושפכה עליו. בהתחלה צרח אולי שעה ואחר-כך נרדם. מאז הוא ישן, אדון חובש, ואני לא יכולה להעיר אותו. הנה, תראה, אני לא יכולה. למה אני לא יכולה להעיר אותו? הוא לא רעב? תמיד הוא מתעורר בכל שלוש-ארבע שעות ומבקש לינוק, ועכשיו... אני מתפללת... כל היום התפללתי... זה היחיד אצלי, הראשון והיחיד... למה שישפוך מישהו מים רותחים על תינוק בן חצי שנה ששוכב ומחייך לתיקרה...

הלכתי בחזרה במהירות, אפילו איבדתי בדרך את מטפחת הראש, היבטתי בשמים וחשבתי: איפה עכשיו נשמתו של התינוק שלי, האם היא הולכת אחרי, או נישאת שם למעלה, בין הכוכבים, וכבר איננה חושבת עלי? כמה רבה הבדידות בשדה בלילה, בתוך כל שירת הטבע הזאת, בין צעקות שמחה שאינן פוסקות, כשאני עצמי לא יכולה לשיר ולשמוח, כאשר מלמעלה ניבט ירח, בודד גם הוא, והיינו-הך לו אם אביב עכשיו או חורף, אם חיים בני האדם או מתים...

אתה היית אילם. עוד היית קטן, עוד לא ניתנו מלים לכאברך, רק ייבבת בימי חייך כמה יבבות, בכית קצת כשהיית רעב, בכית כשהתבוננת בשמים וראית לאיזה עולם באת, ועוד יללה אחת גדולה וממושכת בקעה ממך כששפכו עליך את המים הרותחים וכשמשהו בך ידע: חיים אלה, קצרים ועגומים, תמו. אילו בכיתי, אדוני, היה קל יותר לעולם. היו אומרים: "יש עוול, אך יש גם פורקן". לא אבכה. ואם ישאלו אותי: "לא ניצבת אף פעם על איזו פרשת דרכים?" -אענה: "ניצבתי. לפנות ערב אחד, על קבר התינוק שלי, יכולתי לבכות ויכולתי לשתוק. והחלטתי".

תינוק שלי!... תינוק שלי!... הנה, אעצום את עיני, אראה שיחים ועלים, הנה הם, צבעוניים, במלוא פריחתם, ואז אני אומר: הנה העלים, החיים, הכל פורח, ובין העלים אבי ואמי, והדודים והדודות, ושם מתחבא גם אתה, הנה אתה!...

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

תינוק שלי, אתה שם, אתה חי, ומי אמר שההזיה היא שקר, שקר הם חיינו, שקר העולם, העולם האמיתי נברא כשעוצמים עיניים, האמיתי הוא שם, כשאננו פוקחים אותן עוד לעולם.

למה לא, תצחקו לכם, גם התינוק שלי צחק פעם. הוא שכב על הגב, וראה זבוב על התיקרה, ופתאום צחק מכל הלב, כאילו אמר בליבו: "מה זה שם, הזבוב הזה, מצחיק נורא שיש דברים..."
אז פקחתי את עיני. הלילה העמיק. כוכבים רחוקים קרצו ומצמצו. איש לא בא. קמתי והלכתי משם.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

שם המחזה: יחפים בפארק

דמות: קורי בראטר

מאת: ניל סיימון

מונולוג נשים

נו מה תגיד עכשיו מיסטר פול?

הוא לוקח אותה הביתה בשתיים לפנות בוקר. לזה אני קוראת ג'נטלמן אמיתי. הוא אפילו לא חשב על

"הערב הזה הולך להיות כישלון מחפיר", מה?

איך הוא יחזור הביתה. אולי הוא יישאר לישון אצלה.

היי... פול... אתה חושב ש... לא, בטח לא אמא שלי.

פול? מה אתה כ"כ כועס? אתה יודע איפה היא עכשיו? היא נמצאת עם גבר מושך, אולי הכי מושך

שהיא הכירה אי פעם. תסכים איתי שזה עדיף על אטמי אוזניים ושידורים חוזרים של איזו טלנובלה.

אפאטית? אני מאוד לא אפאטית! אתה חושב שאני אצליח לעצום עין עד שהטלפון הזה יצלצל? אני

מתה מפחד מרוב דאגה לאמא שלי. אבל אני מודה לאלוהים שסוף-סוף יש לי סיבה לדאוג לה.

האמת היא שאני הרבה יותר מודאגת בקשר אליך. אני מתחילה לחשוב אולי אתה לא מסוגל ליהנות

מהחיים. לא כי אתה אוהב ללבוש כפפות בחורף, כי אין בך שמץ של הרפתקנות. אתה לא מסוגל

להשתחרר, לזרום עם מה שקורה... באמת פול, לפעמים אתה מתנהג כמו... אוקיי, שלשום בערב,

כשהלכנו לבר, היית שיכור נכון? אתה רואה? אני לא ידעתי עד שאמרת לי למחרת בבוקר. אתה כזה

שיכור מוזר. אתה פשוט ישבת שם, עם פרצוף מסכן, והסתכלת על המעיל שלך. אתה תמיד לבוש

נכון, אומר את הדבר הנכון. אתה הכי קרוב למושלם שהכרתי. למה ביום שלישי לא הסכמת שנלך

יחפים בפארק? "מינוס שמונה מעלות", זה מאוד חכם והגיוני, רק שזה משעמם!

אההה! אתה מטריף לי את השכל! אפילו עם הרגשות שלך אתה הגיוני.

פול, לאן אתה הולך? אתה לא יכול ללכת לישון עכשיו, אנחנו רבים!

אוחח, אני שונאת אותך! אני ממש-ממש שונאת אותך!

אני לא היסטרית! אני לא היסטרית! אני יודעת בדיוק מה שאני אומרת! זה לא עובד בינינו פול! זה

בחיים לא יעבוד! אני רוצה גט!

מצטערת, פול, אני לא מוכנה לדבר על זה יותר, לילה טוב.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.

מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג. להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות

מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

שם המחזה: ילדי קנדי

מאת: רוברט פאטריק

דמות: קרלה

מונולוג נשים

אני רציתי להיות אלילת מין. אתם יכולים לצחוק כמה שאתם רוצים. אם תצחקו וגם אם לא תצחקו- אני נשארת בדיחה. אבל כולם צחקו על מרלין מונרו כשהיא אמרה שהיא לא רוצה להיות אלילת מין. אני זוכרת את הבוקר כשחבר נכנס ואמר לנו שמרלין מונרו מתה. וכל הבחורים היו המומים שהם קלטו את גודל האבידה. אבל אני- אני הרגשתי משהו קר ומוזר עמוק בתוך הבטן שלי- ופתאום ידעתי מה אני רוצה לעשות בחיים. רציתי להיות היורשת- רציתי להיות זו שתעמוד עכשיו זוהרת- קורנת ומושלמת אל מול פני הגזע האנושי. רציתי להעניק משמעות לתקופתי. להיות האהבה המפתה ראיתי לנגד עיני את כל השגיאות שעשתה מרלין. רק דבר אחד שכחתי לקחת בחשבון ובבוקר שלאחר מותה של מרלין קמו חמישים מיליון נערים ונערות עם אותה שאיפה חזקה: להיות מרלין מונרו מספר שתיים. וכל סוכן פוזל, וכל מורה בקורס מזורז למשחק מצא את עצמו פתאום תחת מבול של עשרה מיליון טונות בשר טרי ונכסף שנערם בגלים גלים. אבל אני לא אסכים לעשות מה שכולם עושים בטלוויזיה. אני לא מוכנה לחייך ולקמט לעצמי את הפנים ולקבל אורגזמה מ"ריצפז". לא יהפכו אותי לתת- אדם ולרובוט שרוקד מסביב לדין מרטין בתוכנית שלו. אני לא מוכנה להצטלם בשביל חוברות פורנוגרפיות. אני לא מוכנה להיות לסבית כי אני לא רוצה. אני לא מוכנה יותר לשכב עם עוזרי- בימאים כדי להגיע למבחן בשביל להחליף את הבת אחותה של איזה שחקנית מפורסמת עוד מרלין התחילה מאוחר, אבל היא הייתה פיקחית. היא ידעה מתי להסתלק. היא התחילה ממש כשהיא הייתה בת 26. היום אני בת 26. לפני זמן קצר בדירה שלי בלעתי 74 כדורי שינה. באתי הנה רק היא רצתה להיות אישה רגילה, יצור אנושי, אני רוצה להיות אלילת מין. והבלתי מציאותית המדרבנת גברים ונותנת להם כוח להמשיך הלאה.

אחרי הביקורת!

בשביל לשטוף אותם פנימה.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

ישיבת ממשלה מתוך מלכת האמבטיה / חנוך לוין

"אני פותחת את ישיבת הממשלה השבועית. הנני להזכירכם שאני ראש הממשלה, ותחילה רבותי, ניסיתי וניסיתי ואני לא יכולה למצוא בעצמי שום פגם. שבעים ואחד שנה שאני בודקת אשא נאום אל שכנינו הערבים.

את עצמי ואני מגלה בי צדק כזה שאלוהים ישמור.

וכל יום זה מפתיע אני מחדש; צודקת, צודקת, צודקת, ושוב צודקת!

ואני אומרת לעצמי: "אל תצדקי יום אחד, הרי בן אדם זה רק בן אדם, מותר לו לטעות פעם, אבל לא! אני קמה והופס - אני שוב צודקת ולמחרת אני קמה בבוקר והופס - אני שוב צודקת. זה טבעי זה נורמאלי".

הופס - וצודקת, הופס - וצודקת.

פעם נמנמתי קצת בצהרים, חשבתי לעצמי: "אולי אעשה שטות מתוך נמנם".

אז עשיתי שטות מתוך נמנם? מצאתם לכם מי שיעשה שטות מתוך נמנם!

אגב, אני ראש הממשלה ואתם לא, ואני במקומכם הייתי סובלת מזה.

לא נולדתי לעשות שטות, פשוט לא נולדתי לעשות שטות.

מלכת האמבטיה\ מה אכפת לציפור\ חנוך לוין

הוצאת הקיבוץ המאוחד

נדפס לראשונה 1987

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590